

Af sognepræst
Mette Nøhr Shaw

Alt og Intet er os givet

Hvert år fejrer vi høstgudstjeneste i vores tre kirker. Man kan sige, at høst, kirke og evangelium har én ting til fælles: nemlig den, at det er op til den enkelte, hvordan man oplever udbyttet.

Overordnet set burde høsten være resultatet af al taknemmelighed, af overskydende gode gaver og det burde også være en markering af, at vi i glimt kan se hele vores sammenhæng - det, at vi trods alt lever, at vi ånder - med taknemmelighedens øjne og siger tak til Gud for det.

Og så alligevel....det kan såmænd være trist nok dette herrens liv. Det er ikke for det. For det kan blive åh så hjerteskræende på det jævne, så grænseløst middelmådigt, at man kan give sig til at vaske op og gøre rent bare for at få lidt mening i tingene. Kan man ikke andet, kan man jo altid gøre huset pryd til bedre tider. Man kan se og få betalt sine regninger, repareret dørhåndtaget, afkalket vaskemaskinen og ryddet op på loftet. Og nogle gange sker der gerne det under disse omstændigheder, at man ligefrem kommer til at forvente, at man kan stå op til en ny dag i morgen, at hjertet slår, som det skal, at man er udhvilet til endnu en meningsfyldt dag, og ikke mindst at de, der befolker ens hverdag, fortsat er der. Ja, man tager det næsten for givet, at sådan er det. Alt andet ville jo være uorden.

Men det er bestemt ingen selvfølge. Kender vi det ikke fra os selv, så kender vi det måske fra mange af dem, der kom til at stå os nær. At pludseligt blev dagen forandret, ulykken indtraf som lyn fra

en klar himmel, eller sygdommen sneg sig ind og blev en hård skæbne. Hvad, man før tog for givet, er ikke længere en selvfølge, men blev netop den gave, man fik, og som kunne tages fra en igen. Så når jeg regner med at få i morgen med, er det ikke givet som en selvfølge, men netop som den gave, det er.

At tage noget for givet betyder for det meste at tage noget som en selvfølge. Men tænker man efter, ligger der en dybere mening gemt, som har at gøre med, at det givne netop er at forstå som en gave.

“ ... det er op til den enkelte, hvordan man oplever udbyttet ”

Det fordrer ikke nødvendigvis et særligt religiøst

gemyt at tænke sådan. Men det fordrer en evangelisk trods, en ærlig og åben tilgang til den tilværelse, vi alle får som skæbne. Den trods satte Benny Andersen i sin tid på vers i en forårssang, hvoraf et enkelt citat danner overskrift for denne klumme. Her får han med sin egen finurlige poesi sat ord på det, som det handler om. Han skriver: *Livets sol er min den sidste del af livet. For som solfanger er jeg nu begyndt at forstå, at Alt og Intet er os givet.*

Ja, alt er givet som gave, og intet i denne verden er selvfølgeligt. Det er ikke lige meget, hvad der ligger til grund for vore ofte ureflekterede udsagn. I dette tilfælde er der en verden til forskel.

I alt fald er der taknemmeligheden. Lad os bringe den med os ind i efteråret.

